

LBRIS

We know  
books

LIU  
CIXIN

*Volumul 2* AMINTIRI DIN  
TRECUTUL TERREI

# PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de

NINA IORDACHE

ARMADA

## CUPRINS

<i>Lista personajelor</i> .....	5
<i>Prolog</i> .....	7
PARTEA ÎNTÂI. CEI CU FAȚA LA ZID.....	21
Anul 3, Era Crizei.....	23
PARTEA A DOUA. VRAJA.....	233
Anul 8, Era Crizei.....	235
Anul 12, Era Crizei.....	300
Anul 19, Era Crizei.....	330
PARTEA A TREIA. PĂDUREA ÎNTUNECATĂ.....	393
Anul 205, Era Crizei.....	395
Anul 208, Era Crizei.....	642

ANUL 3, ERA CRIZEI

*Distanța de la flota trisolariană până la Sistemul Solar:  
4,21 ani-lumină*

**P**are atât de vechi... Acesta fu primul gând al lui Wu Yue când văzu vasul *Tang*, o navă uriașă în construcție chiar sub ochii lui, scaldată în strălucirea arcurilor electrice. Sigur, impresia era rezultatul nenumăratelor mâzgăleli fără importanță de pe plăcile de oțel-mangan din care era construit corpul aproape finalizat al navei, produse de aparatul performant de sudură cu scut de gaz folosit pe carenă. Încercă să-și imagineze cât de robustă și de frumoasă ar fi nava *Tang* cu un strat proaspăt de vopsea gri, dar fără succes.

Cea de-a patra sesiune de formare în larg a ofițerilor de pe *Tang* tocmai luase sfârșit. În timpul sesiunii de două luni, comandantii Wu Yue și Zhang Beihai, care stătea chiar lângă Wu Yue, fuseseră nevoiți să joace un rol neplăcut. Formațiunile de distrugătoare, submarinele și navele de aprovizionare erau conduse de comandantii grupurilor de război, dar *Tang* era în doc, în faza de construcție, așa că poziția navei de transport era ocupată de nava de instrucție *Zheng He* sau pur și simplu liberă. În timpul sesiunilor, Wu Yue privea în gol peticul liber al mării, unde suprafața apei, tulburată de urmele încrucișate ale vaselor care treceau pe acolo,

se legăna neliniștită, la fel ca starea lui de spirit. *Oare peticul acela gol se va ocupa vreodată?* se întrebase de nenumărate ori.

Se uită la vasul *Tang* încă în construcție și observă că nu era vorba despre anii care au trecut peste el, ci despre trecerea timpului. Părea o fortăreață măreață și străveche, dar părăsită. Corpul pestriț era un perete de piatră, iar ploaia de scânteii provocată de sudură cădea de pe schelă ca o plantă care acoperea pietrele... ca și cum ar fi fost mai puțin construcție și mai mult arheologie.

Wu Yue se temu să-și ducă gândurile la capăt și-și întoarse privirea spre Zhang Beihai, care stătea alături.

— Tatăl tău se simte mai bine? întrebă el. Zhang Beihai clătină ușor din cap.

— Nu. Abia rezistă.

— Cere o permisie.

— Am cerut când s-a dus prima oară la spital. Dar, după cum stau lucrurile, o să mă ocup de el când va veni momentul.

Apoi tăcură amândoi. Fiecare interacțiune personală era la fel. Desigur, când venea vorba despre muncă, aveau multe să-și spună, dar mereu persista ceva între ei.

— Beihai, munca nu va mai fi cum a fost. De vreme ce împărțim sarcinile postului, mă gândesc că poate ar trebui să comunicăm mai mult.

— Ne-am înțeles foarte bine în trecut. Sunt sigur că superiorii noștri ne-au pus să lucrăm împreună pe *Tang* datorită colaborării noastre de succes de pe vasul *Chang'an*.

Zhang Beihai râse, dar era genul de râs pe care Wu Yue nu-l putea descifra. Privirea lui Zhang Beihai pătrundea adânc în inima oricui de pe vas, fie el căpitan sau simplu marinar. Wu Yue era de-a dreptul transparent pentru el. Dar Wu Yue nu putea descifra ce se întâmpla în interiorul lui Zhang. Era convins că zâmbetul izvora din adâncul lui, dar nu spera să-l înțeleagă.

LIBRIS | We know books

Colaborarea fructuoasă nu însemna și o înțelegere adevărată. Evident că Zhang Beihai era cel mai capabil comisar politic de pe vas și cât se poate de sincer în munca lui, investigând fiecare problemă cu o precizie absolută. Dar lumea sa interioară părea un abis cenușiu pentru Wu Yue, care simțise întotdeauna că Zhang Beihai de fapt îi spunea: *Fă așa și gata. Așa e cel mai bine sau e corect. Dar nu e ceea ce-mi doresc cu adevărat.* La început fusese doar o senzație vagă, dar care devenise din ce în ce mai evidentă. Sigur, orice făcea Zhang Beihai era întotdeauna cel mai bine sau corect, dar Wu Yue nu știa ce-și dorea el cu adevărat.

Însă avea o singură certitudine: conducerea unei nave de război era o sarcină periculoasă, așa încât cei doi comandanți trebuiau să-și citească gândurile reciproc. Asta îi puna o problemă delicată. La început, se gândise că Zhang Beihai se ferea cumva de el și asta îl jignise pe Wu. Există cineva mai deschis și mai sincer decât el în funcția dificilă de căpitan al unui distrugător? *De ce trebuie să se ferească de mine?*

Când tatăl lui Zhang Beihai fusese ofițerul lor superior o scurtă perioadă, Wu Yue îl informase despre greutățile întâmpinate în comunicarea cu comisarul: „Nu e de ajuns să ne facem treaba bine? De ce trebuie să știi cum gândește?” spusese generalul cu blândețe, apoi adăugase, poate involuntar: „De fapt, nici eu nu știu.”

— Să cercetăm mai atent, spuse Zhang Beihai și arătă spre *Tang*, printre scânteii.

Apoi, ambele telefoane sunară în același timp: un SMS care-i anunța să se întoarcă la mașină. De obicei, însemna că e o urgență, fiindcă echipamentul de comunicații securizate nu era disponibil decât în vehicul. Wu Yue deschise ușa mașinii și ridică receptorul. Era un apel de la un consilier de la cartierul general al consiliului de război.

— Căpitane Wu, Comandamentul Flotei a emis ordine urgente pentru tine și pentru comisarul Zhang. Trebuie să vă prezentați imediat la Statul-Major!

— La Statul-Major? Și cum rămâne cu exercițiul de instrucție pentru Flota a Cincea? Jumătate din navele de război sunt pe mare, și restul li se va alătura mâine.

— Nu știu nimic despre asta. Ordinul este simplu. O singură comandă. Puteți verifica detaliile când vă întoarceți.

Căpitanul și comisarul navei *Tang*, care nu fusese încă lansată, se priviră, apoi avu loc un moment rar după mulți ani, în care gândurile li se sincronizară: *Se pare că peticul acela de apă va rămâne liber.*

Fortul Greely, Alaska. Câțiva cerbi-lopătari, care se plimbau agale pe câmpia înzăpezită, deveniră agitați când simțiră vibrațiile din pământ, de sub stratul de zăpadă. În fața lor se deschise o emisferă albă. Acolo, demult, fusese plasat un ou gigantic, pe jumătate îngropat în pământ, dar cerbii simțiseră întotdeauna că nu aparținea lumii înghețate. Oul se desfăcu și din el ieșiră un fum gros și flăcări, apoi, huruind, zămisli un cilindru care își luă zborul, scoțând flăcări din zona inferioară. Focul spulberă în aer troienele din jur, care apoi căzură pe pământ sub formă de ploaie. Când cilindrul ajunse suficient de sus, exploziile care-i speriaseră pe cerbi fură din nou înlocuite de liniște. Apoi dispăru pe cer, lăsând în urmă o dâră lungă și albă, ca și cum peisajul de iarnă ar fi fost un ghem uriaș din care o mână gigantică și invizibilă ar fi tras un fir spre înălțimi.

— La naiba! Câteva secunde în plus și-aș fi confirmat o lansare întreruptă! spuse ofițerul Raeder, responsabil de testarea țintelor, în timp ce dădu la o parte mouse-ul.

Raeder se afla la mii de kilometri, în Sala de Comandă a Apărării Antirachetă Nucleară de la Centrul de Comandă NORAD<sup>1</sup>, aflat la trei sute de metri sub muntele Cheyenne de lângă Colorado Springs.

— Mi-am dat seama că nu e nimic îndată ce a apărut alerta de sistem, spuse controlorul orbital Jones, clătinând din cap.

— Atunci ce atacă sistemul? Întrebă generalul Fitzroy.

Apărarea Antirachetă Nucleară era doar una dintre sarcinile atribuite noii sale funcții, cu care încă nu se familiarizase complet. Generalul se uită la peretele acoperit de monitoare și încercă să localizeze ecranele grafice intuitive pe care le avuseseră la centrul de comandă de la NASA: o linie roșie care șerpuia de-a lungul hărții lumii și forma o undă sinusoidală deasupra transformării plane. Pentru neofiți părea inexplicabil, dar măcar știai că ceva ataca în spațiu. Însă aici nimic nu era atât de simplu. Liniile de pe ecrane formau un talmeș-balmeș abstract și complicat care-i părea fără sens. Ca să nu mai vorbim despre toate ecranele pe care defilau rapid cifre, înțelese doar de ofițerii de serviciu ai NMD<sup>2</sup>.

— Domnule general, vă amintiți când au înlocuit pelicula reflectorizantă de pe modulul multifuncțional al Stației Spațiale Internaționale anul trecut? Cea veche s-a pierdut, iar asta se vede. Se strânge și apoi se desface în vântul solar.

— Dar... ar trebui să fie inclusă în baza de date pentru trierea țintelor.

— Este. Aici.

Raeder deschise o pagină cu mouse-ul. Sub o grămadă de text, date și formule complicate, se afla o fotografie mai ștearsă, care

<sup>1</sup>NORAD - North American Aerospace Defense Command, Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană (n. tr.).

<sup>2</sup>NMD - Navy Maintenance Database, Baza de Date de Suport a Marinei (Americane) (n. tr.).

probabil fusese făcută cu telescopul de pe Terra, ce înfățișa un petic alb cu formă neregulată pe un fond negru. Din cauza reflexiei puternice, nu se deslușeau detaliile.

— Domnule maior, de vreme ce dețineai fotografia, de ce n-ai anulat programul de lansare?

— Sistemul ar fi trebuit să caute în mod automat baza de date cu țintele. Timpii de reacție umani nu sunt suficient de rapizi. Iar datele din vechiul sistem nu au fost reformatate pentru cel nou, așa că nu s-a conectat la modul de recunoaștere, spuse Raeder.

Tonul său era ușor iritat, de parcă ar fi zis: *Am demonstrat că sunt eficient rezolvând situația rapid printr-o căutare manuală, atunci când supercomputerul NMD a dat greș. Dar tot trebuie să îndur întrebările tale stupide.*

— Domnule general, ordinul a fost să trecem la starea operațională efectivă, după ce NMD și-a mutat traiectoriile de interceptare în spațiu. Dar încă nu se încheiase recalibrarea sistemului informatic, raportă un ofițer de serviciu.

Fitzroy tăcu. Trăncăneala din sala de comandă îl agasa. Avea în față primul sistem de apărare planetară al umanității, dar nu era nimic altceva decât unul deja existent din Baza de Date de Suport a Marinei Americane, ale cărui interceptări fuseseră re-direcționate dinspre diferite continente terestre în spațiu.

— Hai să facem o fotografie drept amintire, spuse Jones. Probabil este primul atac al Terrei împotriva unui dușman comun.

— Aparatele de fotografiat sunt interzise, zise Raeder rece.

— Domnule căpitan, ce vreți să spuneți? întrebă Fitzroy, brusc supărat. Sistemul nu a detectat nicio țintă inamică. Nu este primul atac.

După o tăcere stânjenitoare, cineva interveni:

— Avioanele de interceptare sunt dotate cu focoașe nucleare.

— Da, de o megatonă și jumătate. Și ce dacă?

**LIBRIS**

We know  
books

— Aproape s-a întunecat. Dacă fiind localizarea țintei, ar trebui să vedem explozia!

— O poți vedea pe monitor.

— Da, dar afară e mai distractiv, spuse Raeder.

Jones se ridică nervos:

— Domnule general, eu... Tura mea s-a terminat.

— Și-a mea, domnule general, zise Raeder.

Era doar un gest de politețe. Fitzroy era un coordonator de rang înalt al Consiliului de Apărare Planetară și nu putea controla nici NORAD și nici NMD-urile.

Fitzroy făcu semn cu mâna.

— Nu sunt comandantul vostru. Faceți cum doriți. Dar aș vrea să vă reamintesc tuturor că în viitor s-ar putea să lucrăm împreună mult timp.

Raeder și Jones o luară la fugă spre partea superioară. După ce trecură prin ușa antiradiație de câteva tone, ajunseră pe culmea muntelui Cheyenne. Soarele apunea și cerul era limpede, dar nu văzură lumina niciunei explozii nucleare în spațiu.

— Ar trebui să fie acolo, zise Jones, arătând spre cer.

— Poate că am ratat-o, spuse Raeder.

Nu se uita în sus. Apoi, cu un zâmbet ironic, spuse:

— Chiar își imaginează că sophonul se va desface din nou într-o dimensiune redusă?

— Imposibil! Este inteligent. N-o s-avem noi șansa asta, zise Jones.

— Ochii NMD-ului sunt ațintiți spre cer. Sigur nu mai e nimic de care să ne fie teamă pe Terra? Chiar dacă țările teroriste s-au transformat în sfinți, mai există OTT-ul, nu-i așa?

— Și CAP-ul! Militarii ăștia vor doar să anunțe rapid că problema e rezolvată. Iar Fitzroy e de-al lor. Acum sunt pe punctul de-a declara că primul stadiu al Sistemului de Apărare

Planetară e finalizat, deși n-au îmbunătățit deloc echipamentul. Singurul scop al sistemului este să-i oprească desfacerea în dimensiuni mai mici în apropiere de orbita Terrei. Tehnologia este chiar mai simplă decât cea necesară pentru interceptarea rachetelor teleghidate, deoarece când ținta va apărea cu adevărat, va acoperi o suprafață imensă... Căpitane, de asta te-am rugat să venim aici. De ce te-ai purtat ca un copil, care-i treaba cu prima fotografie a unui atac?! L-ai supărat pe general, să știi! Nu vezi că e un om meschin?

— Dar... am crezut că i-am făcut un compliment...

— Este unul dintre cei mai șmecheri din armată. Să nu te aștepți să anunțe la conferința de presă că a fost o eroare de sistem. O să susțină că a fost o manevră strălucită, cum fac toți. Așteaptă și-ai să vezi. Așa o să fie.

În timp ce vorbea, Raeder se așeză și se întinse pe pământ, uitându-se cu o expresie de nerăbdare la cerul împânzit deja de stele.



— Știi, Jones, dacă sophonul chiar o să se desfacă din nou, o să ne dea șansa s-o distrugem. N-ar fi o chestie tare?

— Și la ce bun? Adevărul e că se îndreaptă spre Sistemul Solar chiar acum. Și cine știe câți or fi... Ascultă, de ce-ai zis „ea“ în loc de „el“?

Expresia de pe fața îndreptată spre cer a lui Raeder deveni visătoare:

— Ieri un colonel chinez care abia venise la centru mi-a spus că în limba lui sophonul poartă numele unei femei japoneze, Tomoko<sup>1</sup>.

<sup>1</sup> Zhizi (智子) înseamnă literal „particulă de cunoaștere“. Caracterul pentru „particulă“ apare frecvent în prenumele feminine în japoneză, care se pronunță „ko“ (n. tr. Joel Martinsen).



 Cu o zi în urmă, Zhang Yuanchao completase formularele de pensionare și părăsise uzina chimică unde lucrase mai bine de patru decenii. Ca să-l parafrazăm pe vecinul lui, Lao Yang<sup>1</sup>, începuse o a doua copilărie. Lao Yang îi spusese că la șaiszeci de ani, la fel ca la șaisprezece, era perioada cea mai bună din viață, vârsta la care poverile de la patruzeci sau de la cincizeci de ani fuseseră depășite, iar lentoarea și boala de la șaptezeci și de la optzeci de ani încă nu apăruseră. Era vârsta la care te puteai bucura de viață. Fiul și nora lui Zhang Yuanchao aveau slujbe stabile și, chiar dacă fiul său se însurase mai târziu, urma să aibă un nepot în curând. El și soția lui nu și-ar fi permis casa în care locuiau, dacă nu ar fi cumpărat-o cu banii de pe vechea locuință care fusese demolată. Trăiau în noua casă de un an... Zhang Yuanchao se gândea la toate astea și totul i se părea extrem de mulțumitor. Trebuia să admită că, în privința afacerilor de stat, Lao Yang avea dreptate. Însă uitându-se de la fereastra etajului opt la cerul albastru de deasupra orașului, nu simțea nicio bucurie în suflet și cu atât mai puțin senzația că trăia a doua copilărie.

Lao Yang, pe numele mic Jinwen, era un profesor de gimnaziu ieșit la pensie, care îl sfătua frecvent pe Zhang Yuanchao să învețe lucruri noi, dacă vrea să se bucure de ultimii ani de viață. De exemplu: „Internetul. Până și pruncii știu să-l folosească, tu de ce n-ai ști?” Mai mult, îi amintea lui Zhang Yuanchao că dezinteresul lui absolut pentru lumea de afară era cea mai mare greșală: „Măcar biata ta soție poate să-și șteargă lacrimile în fața televizorului, la telenovelele de doi bani. Dar tu nici măcar la televizor nu te uiți. Ar trebui să urmărești știrile naționale și internaționale. Asta nu trebuie

---

<sup>1</sup> *Lao* înseamnă „bătrân” și se folosește adesea înaintea numelui de familie al celor mai în vârstă decât vorbitorul, în semn de respect sau familiaritate (n. tr. Joel Martinsen).

IBRIS | We know books

să lipsească dintr-o viață împlinită. “ Zhang Yuanchao trăia de mulți ani în Beijing, dar nu s-ar fi zis. Dacă un taximetrist putea să turuie analize convingătoare despre toate evenimentele naționale și internaționale, Zhang Yuanchao știa numele președintelui actual, dar sigur nu-l știa și pe-al premierului. De fapt, pentru el era un motiv de mândrie. Spunea că are un trai obișnuit, de om simplu, și nu voia să-i fie împuiat capul cu lucruri lipsite de importanță. Nu-l interesau deloc și prefera să le ignore ca să nu aibă bătăi de cap. Yang Jinwen urmărea cu atenție chestiunile de stat și considera că este esențial să se uite la știrile serii în fiecare zi, certându-se cu comentatorii de pe internet, până când se înroșea la față, despre politica economică națională și tendințele din proliferarea nucleară internațională, dar la ce îl ajutase asta? Guvernul nu-i mărise pensia nici măcar cu un bănuț. Zicea: „Ești ridicol! Crezi că n-are nicio importanță? Că nu te privește? Ascultă, Lao Zhang! Fiecare chestiune majoră națională și internațională, fiecare chestiune majoră de politică națională și fiecare rezoluție a ONU au o influență asupra vieții tale, prin legături directe și indirecte. Crezi că invazia SUA din Venezuela nu te privește? Aș spune că are mai multe implicații pe termen lung pentru pensia ta decât îți imaginezi.“ Pe atunci, Zhang mai mult râdea de ieșirile lui Lao Yang, considerându-l obsedat de politică. Însă acum înțelegea că vecinul lui avusese dreptate.

Zhang Yuanchao sună la ușa lui Yang Jinwen și acesta îi deschise, părând că abia ajunsese acasă. Era extrem de relaxat. Zhang Yuanchao se uita la el de parcă ar fi fost în deșert și-ar fi dat peste un călător pe care nu avea intenția să-l părăsească.

— Te-am căutat. Unde ai fost?

— M-am dus până la piață. Am văzut-o pe soția ta făcând cumpărături.

— De ce blocul nostru e atât de pustiu? Parcă ar fi... un mausoleu!